

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIO
LLIBRERIA ESPANYOLA,
Rambla del mitj, 20,
BARCELONA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIO

FORA DE BARCELONA.

Espanya, trimestre. 8 rals.
Antillas (Cuba y Pto. Rico). . . 16 »
Estranger. 18 »

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

DIUMENJE DE RAMS.—PALMAS.

¡Ja está ben guarnida!

UNA VISITA A L'EXPOSICIÓ.

L'Exposició de l'Universitat acaba de tancar-se, quan molta part de Barcelona y molta gent de fora encare no havian tingut temps de veure-la bé.

Es impossible ferne una resenya complerta. No obstant, farem lo que hi sapiguem. Y sobre tot recullirém una pila de observacions que se'ns han ocorregut y una pila de xistes que mirant los objectes, hem sentit á dir.

Al entrar s'hi trobava una montanya de carbó, un surtidor y una locomotora dalt de un pont.

Desde 'l tancat ho mirava un carreter.
—¡Que tonta qu'es la gent, los babaus pagan dos rals d'entrada, y jo desde fora ho veig de franch.

Lo pórtich de l'Universitat, aquell espay baix de sostre, plé de columnas y de capelletes y foch com una gola de llop, ja te un nom. Un pagés al veure 'l ab tantas ampollas de ví y una que altra bota aqui y allá, exclamá.
—¡Quin sellé mes maco!

A mitja escala, quadros. ¡Pobrets! no van podé acabá de pujá á dalt.

Al arribar al últim replá 's veyan uns quants àngels enfilats dalt de la brana ¡Que fan aquets àngels de Déu?

¡Vatualisto!
Are me'n adono: s'han enfilat per veure mes bé aquella dona tota nua que s'está sobre de un lleó.

¡Quin mon més pervertit!

Entrada: tirém á ma esquerra, sortim á la galeria.

Los apotecaris s'han lluit.
Al veure aquellas ampolletes tant ben emboticadas y aquells babons y aquellas pildoretas platejadas, l'home mes serio fá denteta.

Jo 'ls ho dich ab franquesa: me venian ganas de caure malalt perquè me 'n dessin.
Lo dia que senti á un xicotet, cantant allé á «Apotecari brut», l'hi vento una catxeta.

Entrém á n'aquesta sala de la dreta.
Una taula plena de llibrets vells y polsosos y de llibrets nous que no diuhen res.

Al vol una pila d'armaris, y 'ls armaris plens de fetos y de calaveras.

Pero ¡ahont sont los verdaders fetos? ¡Ahont son las verdaderas calaveras? ¡Als armaris ó als llibres?

Tancat dintre de una campana de cristall hi ha un home mitj obert.

Al estrém del ventre hi té una fulla.

—Tu mira, vá dir un visitant. ¡Quina malaltia mes estranya! L'hi ha nascut un pámpol.

—Pobre home, se l'hi devia quedar un gra de rahim al ventre.

La sala de primeras lletas.

En ella es ahont lo dia de l'obertura vá trobarhi mes cosas que admirar lo conde de Torenó.

¡Quina llástima que no hi hagués palmetas!

Acabem de dar la volta á la galeria y sortim al corredor.

Varias pells, alguns manguitos y un tigre. Vaja, digan lo que vulgan, per ser fet á Barcelona, es un tigre molt maco.

Bestias cridan bestias y n'volen de micos, d'adcells, de papallonas, de peixos, d'ossos y avestrusos?

Demantin.

D'ossos y avestrusos sobre tot, no n'hi ha tants al diumenje, pel carrer de Fernando al sortir de missa de dotze de Sant Jaume.

Tanta bestia dissecada, es lo partit conservador del *reyno animal*.

Al entrar al gran saló, lo primer que's trova es un lit de ferro, en una especie d'arcoba que forma 'l pórtich d'entrada.

Deya un pagés: —Aquest lit l'hi deuen haver posat perquè 'l que 's cansi de veurer cosas, pugui ferhi petar una bacaina.

Anem seguint:
Un gran aparador tot plé de camisas.
Ja'u van veure 'ls ministres: Barcelona serà tot lo que vulgan; pero no te res de descamisada.

—¡Qu'es aquesta sala? preguntava un visitant.

—¡Ah! Aquesta sala es lo menjador.
—Ja'u hi dit jo qu'era la menjadora, salta un pagés. Quan hi entrat, hi sentit una olor de aufals y garrofas....

—¡Y aquell rellotje tant gros, de que serveix?

—¡Oh! Es un rellotje molt precios: per la quaresma fins marca 'ls dias de peix.

—¡Y aquets candelabros tan macos, de qui son?

—Son de 'n Girona

—¡Per posarlos á la Rambla de Santa Mónica?

—No, ca: per posarlos á l'escala de casa seva.

Primero son mis dientes que mis parientes.

Seguim una colla de salas: flats, teixits y estampats de cotó.

Com qu'es tant maco tot y tot tan ben fabricat y tot tant notable, no se m'acut cap xiste.

¡Ah! si...
Devant de l'instalació de 'n Puig y Llagostera, un amic meu hi buscava aquella celebre proposició demanant que's fusellés á tots los espanyols.

Era en vá: no va trobarla.

¡No valdria mes que aquest bon senyor fes forsa canas de madapolan y no's fiqués ab llibres de caballeria?

Xarxas de pescar
Algun diputat devia dir:

¡Magnífich per pescar vots! ¡Mirin vostés, ab xarxas de las qu' ell fabrica, en Camilo Fabra va pescarhi las actas del carrer de Ponent.

A dalt de un bombo molt alt hi ha una noya que fá puntas.

Un mare deya:—Lo qu'es la meva filla, encare que m' donguésin mil duros, no la deixaria posar d'aquesta manera á la vergonya.

Entrém á l'altre galeria: gran surtit de telas mecánicas.

La dona de un obrer preguntava al seu marit:

—Mero perquè serveix aixó?

—Per fer *traques* d'istiu, molt forts, molt baratos, molt nets y molt ventilats.

A una altre part grans rimas de paper.

¡Quina cosa mes mal colocada!

¡Quin paper.... més ridicul!

Are al tornar á entrar á las salas, hi haurian vist un rétol exposat que deya: «No se permite fumar.»

Y sota el rétol, hi haurian vist exposat un municipal ab un puro d'estanch á la boca.

—¡Qu' es aixó tan maco?

—Catifas de 'n Sert.

—¡Y perquè serveixen las catifas?

—Ay, ay per posá á terra.

—¡Y hi ha gent de tan poca conciencia que gosi á trepitjar una cosa tant bonica?

En un salonet plé de seda un tipo llegeix lo nom del fabricant.

«Comas Bestit».

Y girantse al altre costat, llegeix lo nom del expositor:

«Malvehí».
—Pobre senyor Comas; ja te sort d'anar vestit com va. Deu nos en guard' de un mal vehé.

Are vé la llana de Tarrassa.

Y darrera la llana de Tarrassa, las casullas de Vich.

¡Quina cosa més providencial!
Las casullas darrera de la llana.

Passem de llarch lo saló de Bellas Arts, ahont hi há molt pocas cosas bellas y moltas cosas vellas: aném á baix altra vegada y surtint al pati de la maquinaria, escoltem á un contribuent qu' esclama:

—¡Xeringas de donar ajudas á dalt! ¡Xeringas d'apagar foch á la dreta! ¡Xeringas de fer butifarras á l'esquerra! ¡Xeringas per totarreu... ¡Vet aquí perquè 'ns xeringan!

Aném al altre pati y deixemho tot.

¡No senten un' olor especial que 'ls llama cap á un dels quartos d'un recó dels claustros?

Trayemse la gorra: llegim lo rétol: «*Instalació colectiva de Vich*».

—¡Déu haverhi molts canaris!

—¡Déu haverhi molts capellans!

No, aquets productos s'esposarán un altre dia.

Per avuy contentiense mirant al fondo y mirant á un cost:

Molt bonas pells.... y molt bonas llançonissas.

Observació final.

Ab tants expositors y ab tanta clase de productos, no s'ha presentat un sol armer, ni una sola arma.

¡Gloria á Catalunya!

P. K.

FABULETAS.

I.

LO MIRALL.

Un vell que, per ser rich, se creya encara Dels seus vint anys poguer guardar la cara,

En lo mirall un dia

Guaytá sa fesomia,

Y al veure la vritat,

Y al veure al condemnat

Los pensamientos robantli y l'esperansa,

Volgué al mateix moment pendrer venjansa.

Encas, ab viu color, que mal li esqueya,

Y que mostrat no havia molt temps feya,

Lo puny va entrenyer, mossegantse 'l llavi,

Lo bras alsá, clamá forsa al agravi,

Sobre 'l mirall va caurer sa ma closa

Y restá satisfet

Quan ja en cinquanta trossos l' hagué fet.

Sa boca va mostrar la victoriosa

Rialla tant avara,

—¡Ja estich venjat! cridá

Mentres en cada tros vejent sa cara,

Tot groch y esporuguit lo lloch deixá.

Companys: sobre una falta

Preneu l' avis que 'l bon amic vos dona,

Que qui al dirli s' exalta

Pera amagarla més, més la pregona.

II.

L' ORGULL DEL SABI.

Molts me diuhen que só sabi,

jo no ho crech:

si fos sabi no hi hauria

aquí 'l nom meu;

perque un sabi, com qu' es sabi

té talent,

y es talent del millor sabi

ser modest.

Sabi, aixis jo no puch serho,

ni molt menys,

perque ab mos treballs, magnífics
ó dolents,
busco un premi qu' es lo nunci
del nom meu;
y es orgull si aixó fa un sabi,
no talent.

ANTON DELS ASES.

Lo Pare Sant va fer una allocució en lo Sacro Col·legi de Cardenals, en lo palacio del Vaticá. En ella digué lo Pare Sant entre altres cosas. *Que quasi en totas las regions de Europa brama ab feresa contra la Iglesia.* No es ni será may lo Romá Pontífice duenyó de la plena llibertat dels seus actes, ni de la plenitut de la seva potestat, mentres en esta ciutat se veja súbdit d' altres senyors.

Y Victor Manuel com si li diguessen Lluçia.

Un mestre de noys de Guardarrama (Alicant) y la mestra de Júcar (Andalucia), han mort de fam.

¡Pobres infelissos!
Després de gastar lo seu capital pera adquirir una carrera al objecte d' assegurar son porvenir, tenir que ser martirs del presupuesto!
¡Quin delictu ha comes aquesta classe per no cobrar may, y deixarlos com sers despreçiables!
Aixó es desconsolador.

A molts expositors los han afanat alguns dels productos exposats.
De manera que si's fa un altre exposició, será bõ que cada expositor s'hi posi un guardiá civil.

Diu un periódich de Madrit que 'ls constitucionals no saben sinó tirar ab pólvora sola y molts cops mullada.
Molt millor fora que 'n lloch de cassaders los tractés de pescadors de canya.
¡Quina paciència la seva! No 's cansan may!

La Epoca periódich de Madrit declara que perteneix als que en materia de partits busean la suma y no la resta.
No dich que no.
Sobre tot quan se tracta de cobrar la nómina sense desquento.

Al despedirse dels seus lectors per 25 dias lo Solfeo, per mor de una sentència del Tribunal de Imprenta, ho fá, reproduhint l' article 13 de la Constitució.
Dia l' article 13:
«Tot espanyol té dret d'emetre librement sas opinions é ideas, ja de paraula, ja per escrit, valentse de l' imprenta ó d' altre procediment semblant, sense subjectarse á la prévia censura.»
La constitució proposa y 'l govern conservador mana y disposa.

La autoritat ha fet tancá als teatros durant tota la senmana santa.
Dejuní per las empresas, pels artistas y pels empleats.
Ab un govern aixís patirém molt mentres siguem al mon; pero lo qu' es la gloria del cel, ni en Barzanallana 'ns la quita.

Ha observat un amich meu que 'ls periódichs ministerials pels primers de més solen estar mes alegres.
No saben que'u fá aixó?
¡Que pels primers de mes se cobra la paga.

Se conta que uns quants mils duros de cert establiment de crédito de Barcelona, han fugit junt ab un empleat.

En un altre establiment, segons contan n, hi

ha hagut una manganilla ab aixó dels recibos del empréstit que serveixen pèl pago de contribucions.

Algú hi haurá que s' ha fet un tip de guanyar diners.
Y 'l govern un tip de menjar paper.
¡Oh moralitat!
¡Oh temps felissos dels governs conservadors!

Algunas companyias de carrils han demanat al govern que 'ls trens vagin acompanyats de guardia-civil.

Millor seria que cada passatjer dugués un guardia.
Llavors si qu' estarian mes bèn conservats que 'ls présechs en conserva.

En Mañé va publicar un article dias endarrera, en lo qual retreya que un bisbe l' hi havia dit las següents paraulas:

«El que no es cortés no es cristiano.»
En Mañé quan parla dels seus enemichs, los ompla de impropers.
¡Es cristiá en Mañé?
Vels'hi aquí un bisbe que vá confirmarlo per segona vegada.

Los robos per tot arréu van en augment.
Pero consólinse 'ls robats.
Los conservadors ab aquell tino que tenen sempre, are com are ja han suspés á mes de set periódichs.

L'alcalde de Palafrugell es mes madur que una figa panxona.
Y com que no podia desmentir las sevas ideas, resulta qu' en las últimas eleccions va descuidarse de passar cédula á mes de 200 electors.

Per supuesto aquets electors eran casi tots demócratas.
Si no vol tenir descuits d' aquesta elase, recomaném al alcalde de Palafrugell que menji quas de pansa.

En Palautordera alguns joves han fet un teatro.
Y algun capellá está dihént pel poble que no sols cometen pecat mortal los joves que hi van, sino 'ls pares que 'u consenten.

Un altre capellá de Malgrat, predicant á Lloret de Mar va dir en la fanció d' iglesia que á n'ell l'hi constava qu' en Castelar havia perdut lo judici y que ab molt disgust pronunciarva 'l seu nom, perque 'l mer fet de pronunciarlo constituheix un atentat devant de Deu.
¡Quina llástima de capellans, que no hi haja al mon prou mitras!

Y á próposit.
Los periódichs contan un fet que ha pasat á Cervera (Rioja).
S' estava morint un senyó rich, molt rich y no vá voler confesarse.
Lo rector va sortir horrorisat del quarto exclamant:
—Está perdut: quan siga mort lo dimoni en persona vindrá á buscarlo.

Efectivament vá morir, y mentres la familia vetllava 'l cadáver, ¡plaf! vels'hi aquí 'l dimoni en persona que compareix al quarto.
Ne voleu de crits, de xiscles y d' espant.
Lo dimoni anava tot vermell, duya una gran qua y feya olor de sofre.

Un criat de la casa agafa un relvóver y 's presenta devant del dimoni.
L'hi clava tres tiros.
Lo dimoni cau banyat de sanch.
Lo dimoni no 's belluga.
Corren á mirarlo, per veure'l be.
Y resulta que aquell dimoni tenia la mateixa fatxa que l'escolá de la parroquia.
Lo dimoni devia apropiársela.
L'escolá qu' era de la pell del dimoni s'ha fet fonedis.
Y are sempre que 'ls hi surtin dimonis, los

hi aconsellaré que no 's descuidin del revolver.

Al cap de vall lo dimoni es l'enemich del home.

¡Y QUE BE S' ESTÁ A N' AL MON!

A PERICO MATALASÉ.

Soch un xicot lo mes guapo, gras, ben plantat, graciós; la gent fá de ma persona mil y mil comparacions.
Las solteras: ¡vaya un mosso!
las casadas: ¡qui 'n hombron!
las viudas: ¡ay... que s' assembla á n'el meu marit que 's mort!
Si alguna xicota 'm mira queda fletxada del cor, y si grassa es ma persona molt mes grassa n' es ma sort.
Si 'ls amichs gastan un dure jo millor me 'n gasto dos, y tot hom' sab que yo pago los tiberis y 'l seroll, y contéu, tants com ne vulga á amichs y amigas per tot.
Com so fort y res m' espanta, tant sufreiro la caló com la neu; res me costipa, res del mon me fá impresió.
Fins lo jornal que jo guanyo es grasas per mí tot sol, y com que á casa 'm mantenen ni sé á com se ven l' arrós.

Fá algun temps penso en casarme y fins ab aixó hi tinc sort, puig la nena que yo estimo no ni ha pas altra milló, es sola, guapa y callada y ab deu mil duros de dot.
Ja fa sis de mas promesas.... y 'm porta tanta afició, que sols pensa ab mí y somía en ser felissos tots dos.
Y per xó ab rahó de sobras dich ab veu alta y gojós, que sent rich y gras y guapo ¡y que bé s' está á n' el mon!

ZARANDIETA.

Lo Sr. Ministre d' Hisenda dihuen que té guerra declarada á las noyas.

—Y aixó, es posible?
—Home, figuris que tracta de estancar la sal.
—Pero...
—Com que sento á dir que las noyas son saladas... calculi, si estancan á la Marieta y á la Pepa y... nada, s' coneix que al Sr. Barzanallana sols li agradan las cosas dolsas com las merengues, los turróns... y que vol ferhi?

Segons diu un periódich de Madrit, los administradors del Real Patrimoni, 's negan á admetre billets de banch.

Lo banch es l' únich establiment de crédito autorisat pèl govern.
Lo govern es sempre igual.
Per ell la moneda; per nosaltres lo paper.
Per ell la carn; per nosaltres los ossos.

Llegeixo en un periódich de Madrit.
«Diu l' Espanya, ocupantse de la próxim pelegrinada:
«A Roma donchs, tothom qui puga: y á posar á las mans dels rectoras una limosna quantiosa.»
«Aquí está 'l quid.
«Limosnas quantiosas.
«Com ho tenim aixó? ¿Qué per ventura ja ha arribat l' hora de tornar á comprar fusells?»

Lo dimecres tota la Universitat estava plena de criaturas, procedents de tots los estudis y collegis de Barcelona.
Un expositor al véurels, exclamá:

—Avuy nos visita 'l Foment de la reproducció nacional.

Las personas de Navarra mes afectadas ab lo carlisme diuhen que han decidit anare'n ab lo partit que s' acosta mes als carcas.

A l' escarola de la situació hi faltava 'l vina-gre. Y are 'ls carlins lo portan.

No sabem si aquell dimoni que vá sortir á Cervera, avants d' anar allí, havia passat per Badalona.

A Badalona temps endarrera vá morir un jo-ve y 'l rector vá negarli terra sagrada.

Al puesto ahont van enterrarlo, 'ls amichs del difunt varen posarhi una lápida.

Y are resulta que aquesta lápida, á pesar de que era molt grossa y de que pesava molt, ha desaparecut.

¿No podrian mirar si 'l dimoni de Cervera la tenia dintre de la butxaca?

Ha sigut robada l' iglesia de Orzales (San-tander)

¡Aquest sentiment religiós!
¡Aquesta afició á las cosas sagradas!
Robos aixis, enterneixen.

A 121 ascendeixen los diputats qu' en las pas-sadas Córts no han fet us de la paraula.

No 'm creya que la respectable classe dels muts, tingues á las Córts tants repreutants.

En Cabrera será elegit Senador pél govern. Los liberals que 's recordan de l'altra guerra civil deuhen estar com qui véu llumanetas.

Aquest mon es molt dolent, passan cosas molt estranyas: tot son trampas y patranys: qui 'u enten, qui no 'u enten.

L' industria vá bè, diu un periódich de Ma-drit.

Las fábricas de Barcelona reparteixen un 30 y un 40 per cent.

Las fábricas de Barcelona, senyor mentider, reparteixen lo que poden, y lo que poden re-partir las fábricas de Barcelona, es lo que donan los negosis mes magres.

L' única industria que are vá bè, es la de fer corre rellotjes.

A lo menos es la més segura.

Las autoritats conservadoras están tant em-babiecadas que 'ls que 's dedican á n' aquesta industria, s' escapan sempre.

Ha sigut agafat lo cabecilla *Morrué*.
Ja 'u veuran, hasta quan l' hidonguin l' em-pleo que l' hi correspon, farà merros.

Deyan dias endarrera que 'l senyoret Napo-leon Bonaparte, ex-princep imperial, havia arribat á Barcelona.

Despues s' ha desmentit la noticia.
—Per mí vá arribar, esclamava l' amo de una botiga.

—¡Cá!
—Si senyó si: l'altre dia van donarme un Napoleon que se m' ha tornat tot groch y que no fá pas lo pès.

Demá es lo diumenje de rams. Los moderats y 'ls constitucionals anirán á benehir la palma de l' innocencia y del mar-tiri.

Y á las portas del ministeri, cridarán:
—¡Obriu, obriu, que volém entrar!

Lo Papa ha obert la boca als cardenals. Als católiehs fervents, al llegir la noticia, la boca se 'ns obra sense necessitat del Papa, y exclamém á coro:
—¡Ah!....

L' Ajuntament sembla que vol estendre 'l frontis de cala Ciutat per tot lo terreno que ocupava la derribada iglesia de Sant Miquel.

A mí are se m' acut ferme una casa davant del Teatro Principal, en aquell tros que avants ocupava la font del Vell.

Y despues me'n faré un altra al mitj de la Plassa Real.

Y si l' Ajuntament me diu res, jo li diré:
«Fill meu, jo no faig mes qu' imitarte.»

En lo carrer de Carders s' hi llegeix lo se-güent rétol.

**OLIBÓ.
DE OLIBA
VIOLI
PUR.**

Si encare 'l Sr. Girona fos alcalde l' hi reco-manariam aquest establiment de violins.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xarabas ó endevinallas dienas d' insertarse 'ls ciu-tadans Valentí Julivert, Freixeta petit, Jenani, Tallaferro, Sipais, Estanya-paellas, Xano de Valls, Bohémica y M. Sotxu.
Las demes que no 's mencionan no 'ns serveixen.
Ciudadá P. Lolotta: Hi anirá 'l quinto.—Tinter mágich: Idem la sinonimia.—Xich de l' Iglesia Vella: Idem, idem y 'l trenca-closcas.—Donacor.—Igual que 'ls exágrenos.—A. F. O.: Idem las sévas combinacions.—Mestret: Arreglarém l' anagrama.—Sensitiva: Publicarém lo quadrat.—C. de angunias: Idem la quina.—J. E.: Idem lo geroglífich.—Sipari: Ja haurá vist lo re-pich.—F. Mas: Y vosté 'ls sueltos.—F. Sala: Idem lo que vosté 'ns recomana.—I. Palau: Seva pél próxim número.—Ruch de Igualadí: Están molt bé: lo que no está bé es la ley d' imprenta.—P. Guterrez: Ho entregarem al dibuixant, á veure si s' inspira.—Sasac: Anirá l' anacronítica.—M. Cadenet: Hi anirá 'l problema.—Just de noms y de fets: Insertarém lo quadrat.—Bohémica: Publicarém lo geroglífich.—Ciudadans Igualadí de la Rambla, Lapin, Jenani. Noy petit de la Palma, M. de Cardadeu, J. Jenis, Vilanoví R., Xiulet, Ex-promés de la Serena, Seminarista, Noy maco, J. Bruguera, Alfonso VIII, Joan y Tuvetas, J. Mascuber, Estudiant, J. V. Chorbis, Sol y Lluna, Embelica-trovas, Pardal Evencenat, C. de Ll, Puig y Capdevila, Pelegrí Seglar, J. Ogladich, Ribagoria, Pau Torra, Baldomero B. Escanya Mosca, Mo-rado de Martí, Noy de'n Biel, Enemich det Xino, Promés de l' Amparo, Pa, coca y llonguet, Milord, A. R., Fira de Verdú, Amich de 'n Sisenando, Noy que té dos coronas, Un Castellá, Gandulleros de Vilamajor, Guard y Ola, Didot, Bernat Xinxola, Deixémhi ser.—Recluta segon y Faliuhei: Lo que vostés envian no 'ns serveix.—Estanya-Paellas: Hi anirá l' anagrama.—Tallaferro: Idem lo geroglífich.—Freixeta petit: Y alguns quadrats.—Valen-tí Julivert: Idem la composició que ja tenim y l' anacronítica.—A. del Born nou: Publicarém un quadrat.—R. Pícolis: Insertarém dos quentos.—Pau Ronda: Idem l' anagrama.—Dinou de Roda y Plana y Subirá: Publicarém los séus quadrats quan nos afluixem de un gran número que 'n tenim en dipósit.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- 1. ANAGRAMA.—Serp.—Reps.—Pres.—Pers.
2. PREGUNTA I.—En que crema.
3. Id. II.—Lo vi del porró.
4. QUADRAT DE PARAULAS.—A M O R
M O L A
O L O T
R A T A
5. XARADA I.—Pa-re-lla.
6. Id. II.—Ma-til-de.
7. ENDAVIDALLA.—Carretó.

Han endavinat totas las solusions los ciuta-dants Xano de Valls y Feluhet: menos la 3. Doble sis, Il Ganarusi, Campaner de Lleyda, Papaloya, Lilus, Enreriqueta, S. y O, Ruluta segon, R. destronat, Panotxa, Donacor, X. de l' Iglesia Vella y Deixémhi ser: menos las 1 y 3 Bernat Xinxola, Estanya-paellas, Didot, Tin-ter mágich, Guar y Ola, Vigilant del P. R. de B, Que me'n lai de son, Gandularros de Vila-major, Ribagorria y Tellaferro: menos las 3 y 4 un Castellá, Marieta Batlle, Puig y Capdevila y Jenarós: menos las 3 y 7 Matxero de Tarra-gona y T. Freda: menos las 2 y 3 P. Lolotta y Noy que te dos coronas: las 2, 4, 5 y 6 Retra-tista mort de fam, Freixeta petit, Amich d'en Sisenando, Josepet dels Garrofers, Fira de Ver-dú, A. R. y Just de noms y de fets: las 2, 4 y 5 Milord, Santandreuhenc y Roch Pinyol: las 1, 4 y 5 Rich Ruch y C., D. de cal Escanya-pobres y Promés del Amparo: las 3, 4 y 6 Enem-ich del Xino: las 4, 5 y 7 Badaloní: las 2, 4 y 6 Noy de'n Biel: las 1, 2 y 5 Plana y Subirá: las 4 y 5 M. de Martí, Dinou de Roda, E. Mos-cas, Baldomero Boy Pau Ronda: las 2 y 5 Gi-roffe Giroflá y R. Pícolis: las 5 y 6 Molineret de Santa Creu: las 2 y 4 A. del Born Nou: las 1 y 4 Noy petit de la Salvia: finalment la 4 no mes Lapin, Govern, Pastisser, Tita-Mona é Iguala-ladí de la Rambla.

TRENCA-CLOSCAS.

Roc deuma or.

Formar ab las anteriors paraulas lo nom de una pessa catalana.

COSTORRIPATANIZADO.

SINONIMIA.

Desde 'l tot me digué adios la noya del senyó Tot. L' hi vaig dir:—Baixo de un bot y ella tot y 'm diu graciós.

SENSITIVA.

PREGUNTAS.

¿Quin es l' home que 's pot morir sens haver sigut may viu?

TRENCA-PINYONS.

¿En que se sembla un abrích del ivern ab un lladre quan fuig?

BLANCH NEGRE.

PROBLEMA ARITMÉTICH.

Descompondre 'l número 66. en quatre parts, de manera que la primera dividida per 2, la segona multiplicada per 4, la tercera restada de 6, y la quarta sumada ab 8, donguin totas los resultats iguals.

DEUJET DE REUS.

A LA SENYORETA RALIP.

Donya Ralip: tinch llegida la seva estranya xarada y mereix un *prima tres*, per la poca *tersa y quatre* ab que, sent una senyora, escriu vosté las paraulas. Comprench be que la bocóllica la te *dos tercera cuarla* en un continuo desitx que la musa no l' hi apaga; per vosté, donchs, no per *tres* pot millor guardar la palla, y no tracti de tant ruchs als lectors de la Campana, que si *Parella* furian ab la burra que te á casa, per vosté, creguim, senyora, sent tant *tot y no gens guapa*, sino m' endevina aquesta li tinch reservat un ase.

ZARANDIETA.

GEROGLIFICH.

D
PA PA PA PA PA
Do beuol menor
Yd Enteniment 0
100
AD TRAMONTANA ID
MENA

CRISPINET CRISPIS.

(Las solucions en lo próxim número).

Imp. de Enrich Villegas.—Pelayo, 30.—Barcelona.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Múj.